

سیاست گذاری فرهنگی در هلند

www.ticad.com

ترجمه: محمدسالار کسرائی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سیاست‌گذاری فرهنگی در

هلند

ترجمه: دکتر محمد سالار کسرایبی

منبع این ترجمه، سایت اینترنتی با عنوان:

Cultural Policies in Europe "a Compendium of Basic Facts and Trends"

به آدرس زیر است:

<http://www.culturalpolicies.net>

سیاست‌گذاری فرهنگی در هند / ترجمه محمد سالار
کسرائی؛ ویرایش پروانه سپرده - تهران؛
موسسه پژوهشی فرهنگ، هنر و ارتباطات، ۱۳۸۰،
۳۵ صفحه.

ISBN 964-93574-2-4: ۴۰۰۰ ریال

فهرست‌نویسی بر اساس اطلاعات فیپا .
احیاء فرهنگی -- هند -- برنامه‌ریزی.
الدکسرائی، محمدسالار، مترجم. پژوهشگاه فرهنگ،
هنر و ارتباطات.

۳۰۶/۰۹۴۹۲

۱۰۱/۹۷

۱۳۸۰

۱۲۵۰۶-۸۰

کتابخانه ملی ایران
محل نگهداری:

موسسه پژوهشی فرهنگ، هنر و ارتباطات

سیاست‌گذاری فرهنگی در هند

کاری از: گروه سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی پژوهشگاه فرهنگ

ترجمه: محمد سالار کسرائی

ویرایش: پروانه سپرده

نوبت انتشار: اول

شمارگان: ۵۰۰

قیمت: ۳۰۰۰ ریال

شابک: ۹۶۴-۹۳۵۷۴-۱-۶

نشانی ناشر: تهران، پایین‌تر از میدان ولی‌عصر، خیابان دمشق، شماره ۱۱، پژوهشگاه

فرهنگ، هنر و ارتباطات. وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، تلفن و دورنگار: ۸۹۰۱۲۹۸

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
	سخن ناشر
۱	۱. چشم‌انداز تاریخی: سیاستها و ابزارهای فرهنگی
۳	۲. صلاحیت، تصمیم‌گیری و اجرا
۷	۳. اهداف و اصول کلی سیاست فرهنگی
۹	۴. مسائل جاری در توسعه سیاست‌گذاری فرهنگی و مذاکرات پارلمانی
۱۶	۵. مواد مهم قانونی در حوزه فرهنگ
۲۲	۶. تأمین بودجه فرهنگ
۲۴	۷. مؤسسات فرهنگی و مشارکتهای جدید
۲۹	۸. حمایت از خلاقیتها

سخن ناشر

«سیاستگذاری فرهنگی در هلند» دومین عنوان از مجموعه نوشته‌ای است که در خصوص تجربیات سیاستگذاری فرهنگی کشورهای مختلف جهان ترجمه و ارائه شده است.

این مجموعه بر آن است تا با ارائه دیدی ساختاری، نظام‌مند و عینی نظام سیاستگذاری فرهنگی کشورهای صاحب فرهنگ ملی و تجربه برنامه ریزی و سیاستگذاری فرهنگی را معرفی نموده و از این بستر، زمینه‌آشنایی مدیران، کارگزاران و برنامه ریزان فرهنگی کشورمان را با ساز و کارهای سیاست فرهنگی سایر کشورها فراهم آورد.

نگاه تطبیقی و شناخت دیگر مدلها، قاعدتا^۱ بایستی منجر به ارائه راهکارهای کارآمدتر و خردگراتر از سوی مدیران و برنامه ریزانی گردد که بر اهمیت فرهنگ به عنوان زیربنای توسعه پایدار اتفاق نظر دارند.

امید است این مجموعه بتواند به مثابه نخستین قدم روشنی‌هایی بر چگونگی و شیوه‌های برنامه ریزی و سیاست‌گذاری سایر کشورها بتاباند و سیاست‌گذاران را مفید فایده افتد.

۱. چشم‌انداز تاریخی: سیاست‌گذاریها و ابزارهای فرهنگی

سیاست فرهنگی هلند، بر این فرض استوار است که دولت باید خود را از قضاوت‌های ارزشی در خصوص هنر و علم دور نگه دارد. بنابراین توسعه هنری، حاصل فعالیت شهروندان در بخش خصوصی و شمار زیادی از مؤسسات است، که بسیاری از آنها با امور فرهنگی مرتبط هستند. حکومت در سالیان متمادی بتدریج نقش میانجی را، در امور و فعالیت‌های فرهنگی، پذیرفته است.

جامعه هلند تا دهه ۱۹۷۰، دارای مشخصات یک جامعه چندقطبی (از لحاظ فرهنگی) بود. گروه‌های اجتماعی مختلف یا قطبها - لیبرال، سوسیال، کاتولیک، پروتستان - ایدئولوژی خود را از طریق وسایل مختلف ارتباط جمعی، نظیر روزنامه‌های خاص یا کانال‌های خبرپراکنی و سازمان‌های هنری غیرحرفه‌ای، بیان می‌کردند. به‌رحال این نوع توسعه، تأثیر مستقیم اندکی بر زندگی هنری حرفه‌ای داشت.

در دوره‌ای که هلند در اشغال آلمانها بود، حمایت دولت از حوزه‌های جدید، شامل فیلم، تئاتر و ادبیات گسترش یافت. حمایت مالی صورت‌نمایشی، برای بهبود بخشیدن به روابط مختل شده بین هنرمندان و جامعه را - برای یک دوره محدود - داشت.

در دهه ۱۹۶۰، در جامعه هلند بتدریج از اهمیت ارکان ایدئولوژیک کاسته شد. دولت به منظور حمایت هرچه بیشتر از شیوه‌های متفاوت و فردی بیان فرهنگی، براساس معیار و ضابطه‌ای کیفی، شروع به دادن یارانه برای کارهای هنری نمود. تعیین کیفیت به کمیته‌های، به اصطلاح مشورتی، واگذار شد. هدف، دستیابی به

فرهنگی بود. برای این منظور دولت ماهیت پرداختهای مالی خود را از اشکال موقت به حالتی پایدارتر درآورد.

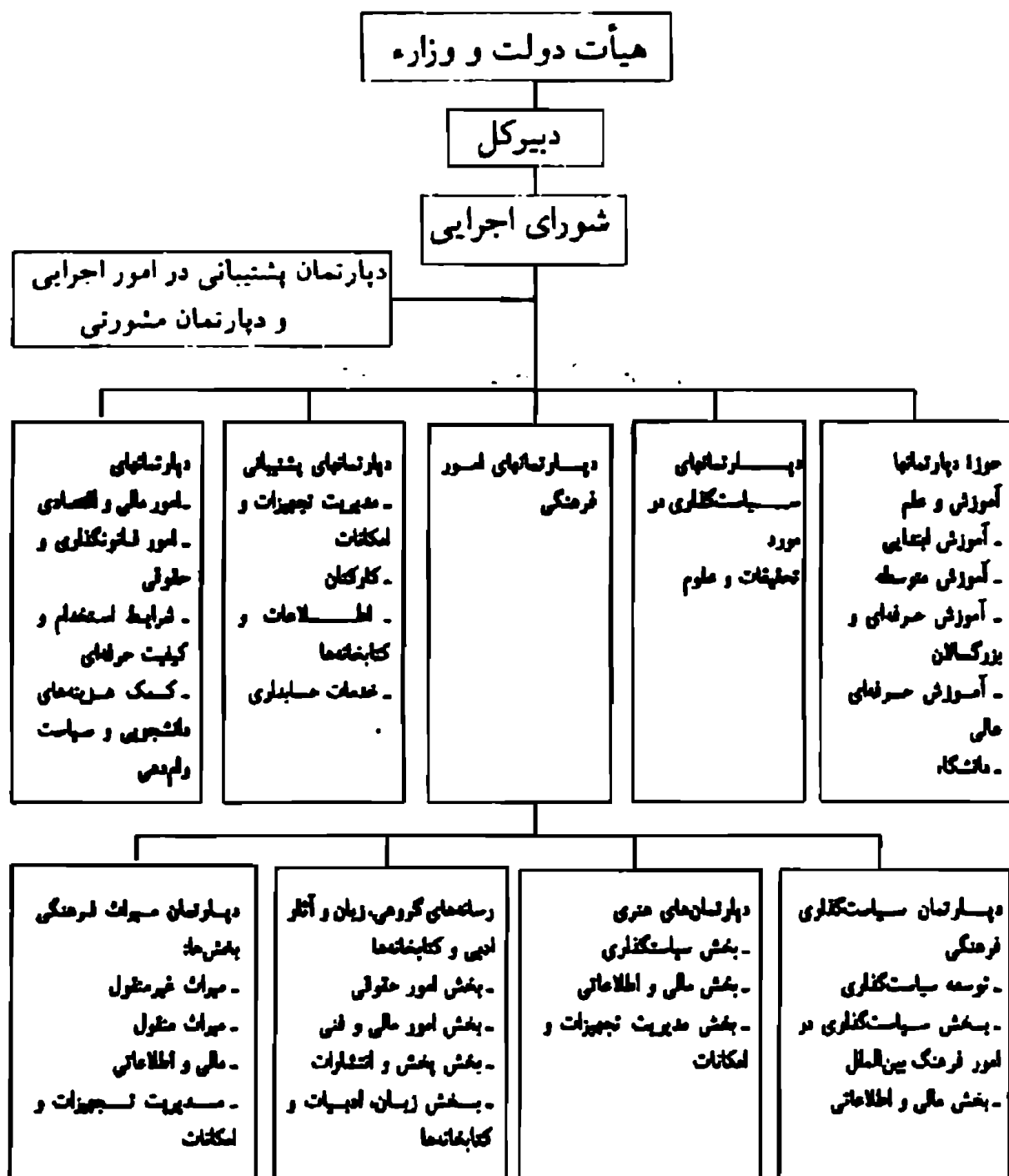
در دهه ۱۹۷۰، سیاست‌گذاری فرهنگی هرچه بیشتر به بخشی از سیاست‌گذاری رفاهی دولت مبدل شد و مزایای فرهنگ برای جامعه و نسبت آن با جامعه - به عنوان یک کل - به‌ویژه در حوزه مشارکت فرهنگی، در اولویت قرار گرفت. نقش اجتماعی فرهنگ در دو سطح مربوط به طبقه اجتماعی و پهنه جغرافیایی - یعنی جغرافیای سیاسی - درک و مورد توجه واقع شد.

رکود اقتصادی اوایل دهه ۱۹۸۰ نشان داد که دولت باید فعالیت‌هایش را در حوزه‌های مختلف، از جمله فرهنگ، مورد بازبینی قرار دهد. دو جنبش در حوزه سیاست‌گذاری فرهنگی آغاز شده بود: از یک طرف دولت به تأمین بودجه نهادهای فرهنگی که قادر به تضمین کیفیت بالای هنری و حرفه‌ای بودند، ادامه می‌داد و از سوی دیگر دولت بر آن بود تا هزینه عمومی را در چارچوب خاصی محدود نماید. زمانی که سیاست یارانه‌ای دولت از شکل یارانه‌های بهره‌برداری به شکل تخصیص بودجه تغییر کرد، اتکای مؤسسات فرهنگی به بودجه عمومی دچار مشکل شد. اما این وضعیت موجب آن شد که مؤسسات امکان و فرصتی برای کسب درآمدهای دیگر به دست آورده و نهایتاً اتکایشان را به یارانه‌ها کاهش دهند. در اواخر این دوره دولت ملزم شد تا برنامه سیاست فرهنگی چهار ساله را آماده کند.

در این دهه شاهد تغییر نگرش وزارت فرهنگ هستیم. دولت به جای پرداخت بودجه به سازمانهای فرهنگی، شروع به دادن محرکها و انگیزه‌های مالی کرد. سازمانهای فرهنگی نیز تشویق شدند که هرچه بیشتر خودکفا گردند و به بازار و مخاطبان خود نظر کنند. آنها بر آن شدند تا، به‌ویژه، نیازهای مشتریان جوان و جمعیت در حال افزایش اقلیتهای قومی را برآورده نمایند.

۲. صلاحیت، تصمیم‌گیری و اجرا

۱-۲. ساختار سازمانی (ارگانیگرام)

۲-۲. توصیف کلی نظام

یکی از نتایج قانون مربوط به سیاست‌گذاری خاص فرهنگی در سال ۱۹۹۳، تمایل بسیار شدید به عدم تمرکز بوده است. در این قانون ابعاد سیاست فرهنگی و از جمله تعهدات دولت در خصوص تهیه برنامه چهار ساله سیاست‌گذاری فرهنگی معین شده است. این برنامه چهار ساله، فعالیت‌های دوره چهار ساله آتی را طراحی و نیز دستاوردهای دوره پیشین را مورد ارزیابی و بازبینی قرار می‌دهد. به علاوه در این برنامه، امکانات دولت برای پرداخت یارانه به استانها و شهرستانها مشخص شده است (Dankers, Elshout and Terlinden, 1999). با اینحال در همه بخشهای فرهنگی تمرکززدایی بعمل نیامده است، برای مثال هنرهای نمایشی همچنان به صورت متمرکز باقی مانده‌اند. این بخش به سه مسئله کلیدی نظر دارد: روابط بین دولت و سایر سطوح حکومتی، نقش کمیته‌های مشورتی و نقش سازمانهای سرمایه‌گذاری در تأمین بودجه بخش هنر.

در اوایل دهه ۱۹۷۰، بحثهایی حول مسئله عدم تمرکز آغاز شد. به منظور افزایش کارایی سیاست‌های دولت، فعالیت‌های مختلف بین دولت، استانها و شهرستانها تقسیم شد. به لحاظ نظری، دولت مسئولیت حفظ موزه‌های ملی، ارکسترهای سمفونی، گروه‌های هنری نمایشی را - که دارای برد ملی هستند - به عهده دارد. استانداریها وظیفه اشاعه، گسترش، تنظیم و حفظ تجهیزات فرهنگی در سطح استان را بر عهده دارند. شهرداریها مسئولیت حفظ و نگهداری اماکن و تسهیلات مختلف، برای اجرای هنرهای نمایشی، را عهده دار هستند. به هر حال، در عمل، این تقسیم فعالیتها همیشه قابل اجرا نیست و گرایشهای تمرکزگرایانه و ضدتمرکزگرایانه به هم آمیخته‌اند. این موضوع در فصل ۷-۲ در آینده بحث خواهد شد.

امروزه، شهرها و استانها الگوهای مهمی در شکل‌دهی به سیاست‌گذاریهای

فرهنگی هستند. از سال ۱۹۹۷ قراردادهای سرمایه‌گذاری مشترکی، در مورد مؤسسات و فعالیتهای آنها و نیز مشارکتشان در خط‌مشی توسعه، منعقد شد. شرکایی که در این قضیه درگیر بودند اصطلاحاً "هشت شریک متعهد" اطلاق می‌شوند: سه شهر بزرگ شامل آمستردام، روتردام و لاهه (Hague) و پنج دسته از استانها شامل هلند مرکزی، هلند شمالی، هلند شرقی، هلند جنوبی و هلند غربی.

سطح ملی

اصل اساسی بیطرف ماندن دولت هلند در خصوص داوری در حوزه هنرها، امروزه به قوت خود باقی است. در همین راستا دولت منحصرأ به مسائل سیاست‌گذاری پرداخته، و تصمیم‌گیری در خصوص هنر را، عمدتاً، به کمیته‌های مختلف و مستقل تخصصی واگذار می‌نماید.

شورای فرهنگی، مجموعه‌ای است که در تدوین سیاستها آماده همکاری با دولت است. در حالیکه که دولت دیگر مجبور نیست با شورا مشورت کند (از ۱۹۹۷ به بعد)، با اینحال همکاری بین دولت و شورا همچنان در حد خوبی برقرار است.

در سطح شهری و ایالتی

نهادهای مشورتی در شهرها و ایالتها نیز وجود دارد. به عنوان مثال می‌توان از شورای هنری آمستردام و یا بنیاد هنری روتردام نام برد. بنیاد هنری روتردام علاوه بر آرایه رهنمود، قدرت اعطای یارانه را نیز دارد. در سطح استان چندین شورای فرهنگی وجود دارد که وظیفه مشورتی به عهده دارند. اما آنها همچنین در رایزنی‌ها و با در ایجاد تعادل بین عرضه و تقاضا و فعالیتهای حمایتی و اطلاعاتی عمومی دخالت دارند.

وزیر فرهنگ، غالباً، کمیته‌های خارجی و مشاوران خصوصی ای را، جهت مشورت در مورد مسائل سیاسی و اجرایی مربوط به تجدید سازمان، تعیین می‌کند. برای مثال در دهه ۱۹۸۰، کمیته‌های تخصصی برای مشاوره در خصوص تجدید ساختار سیاست دولت در مورد تئاتر، رقص و موسیقی تعیین گردید. در سال ۱۹۹۳ گزارش تخصصی با نام «تشویق تولیدات سمعی و بصری در هلند» تهیه شد که تأثیر بسیار زیادی بر روی تجدید ساختار بخش فیلم داشت.

صندوقهای عمومی و شبه عمومی متعددی وجود دارد، که به‌طور سنتی هنرهای خلاق را حمایت می‌کنند. مسؤولیت دولتهای محلی چیزی بیش از فراهم کردن بودجه و تعیین شرایط خاص - که صندوق باید از آن تبعیت کند - نیست. در مورد مبلغ بودجه، حرف آخر را پارلمان می‌زند. برخی صندوقها عبارتند از: صندوق آثار ادبی، بنیاد موندریان^(۱) و صندوق هنرهای بصری، طراحی و معماری. این صندوقها هر چهار سال یکبار توسط شورای فرهنگی ارزیابی می‌شوند.

۲-۳. همکاریهای بین وزارتی یا درون دولتی

برخی نمونه‌های همکاری بین وزارتخانه‌ای یا درون دولتی عبارتند از:
- وزارت مسکن، برنامه‌ریزی فضایی و محیط، طرح یارانه‌ای اجرا نموده است که براساس آن ۱/۵٪ از هزینه‌های ساخت و ساز مکان‌های عمومی به کمیسیون یا خرید کارهای هنری، به منظور تجهیز و تزئین ساختمانها و اماکن اختصاص می‌یابد. این وزارتخانه با وزارت ترابری، مدیریت آب و امور عمومی (جاده‌سازی، احداث بیمارستانها و...) مربوط به اماکن و ساختمانهای تاریخی و سیاستگذاری ادر حوزه معماری همکاری نزدیکی دارد.

- بلودر (Belvedere) سندی از سیاست‌گذاری سال ۱۹۹۷، در مورد رابطه بین تاریخ فرهنگ و برنامه‌ریزی فضایی به عنوان پروژه مشترک «وزارت آموزش، فرهنگ و علوم»، «وزارت کشاورزی، حفظ محیط‌زیست و ماهیگیری» و «وزارت مسکن، برنامه‌ریزی فضایی و محیط» است.

- وزارت امور اقتصادی به گونه‌ای محدود در رویدادهای فرهنگی و پروژه‌های مربوط به صادرات و تشویق توریسم مشارکت می‌کند.

- وزارت امور خارجه سهمی از مسؤلیت روابط فرهنگی بین‌المللی را برعهده دارد. برای مثال فرهنگ هلندی توسط نمایندگیهای فرهنگی در سفارتخانه‌ها، و نیز از طریق فعالیتهایی که از طریق شورای اروپا و یونسکو صورت می‌گیرد، و به واسطه روابط فرهنگی دوجانبه به جهانیان معرفی می‌شود. همچنین بین وزارت امور خارجه و وزارت آموزش، فرهنگ و علوم برای راه‌اندازی پروژه‌های فرهنگی، معروف به صندوقهای JIGIS، همکاری وجود دارد. این صندوقها به پروژه‌هایی که جنبه بین‌المللی سیاست فرهنگی هلند را تقویت نمایند، کمک می‌کند. موجودی صندوقها در سال ۱۹۹۹، ۱۶ میلیون گیلدر (واحد پول هلند) بوده است.

- وزارت دارایی در امر سیاست‌گذاری فرهنگی، از طریق محرکها و مشوقهای مالیاتی دخالت می‌کند؛ به‌طور مثال برای بناهای یادبود و فیلم.

۳. اهداف و اصول کلی سیاست‌گذاری فرهنگی

۳-۱. عناصر اصلی الگوی جاری سیاست‌گذاری فرهنگی در سطح ملی
براساس قانون سیاست‌گذاری ویژه فرهنگ (۱۹۹۳) دولت وظیفه دارد برنامه سیاست فرهنگی چهارساله‌ای را ارائه نماید، که در آن تمام فعالیتهای مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی، اعم از برنامه‌ریزی شده و یا پایان‌یافته، مورد بازنگری قرار

گیرد. برنامه سیاست فرهنگی پیشین با نام «برنامه هنری» در سال ۱۹۸۸ طراحی و تدوین شده بود. هدف آن برنامه، تحکیم سیستم کمکها و یارانه‌ها بود: سیستم جدید مالی، به مؤسسات هنری و فرهنگی اجازه خواهد داد تا برنامه‌های خود را در سطح گسترده‌تری به اجرا درآورند و مطمئن باشند که مشکل مالی نخواهند داشت. وزیر دولت مسئولیت دارد که موجبات حفظ، توسعه، اشاعه و ترویج (اجتماعی و جغرافیایی) و به عبارت دیگر گسترش حوزه بیان فرهنگی را فراهم آورد. در این امر کیفیت و تنوع مورد توجه وزیر خواهد بود.

مؤسسات فرهنگی برای استفاده از یارانه ساختاری دوره چهار ساله (برنامه سیاست فرهنگی) باید تقاضانامه‌ای را یک سال قبل از شروع برنامه جدید سیاست فرهنگی تسلیم نمایند. انتظار می‌رود برنامه چهار ساله، مجموعه‌ای از اهداف جایگزین را برای دوره بعد مشخص نماید، و نیز موجبات ارزیابی دوره گذشته فراهم را آورد. هر برنامه همراه با یک بودجه (درآمد و هزینه) است. هنگامیکه وزیر فرهنگ (آموزش، فرهنگ و علوم) یارانه‌ای را تخصیص می‌دهد، مؤسسه مربوطه وظیفه دارد برنامه فعالیت سالانه را تنظیم و تسلیم نماید، که در آن باید اصول اساسی برنامه اجرایی یک ساله مشخص شده باشد.

اولویتهای وزیر در اسناد مربوط به سیاستگذاری فرهنگی آینده (۲۰۰۴ - ۲۰۰۱) عبارتند از: تنوع فرهنگی، کارآفرینی فرهنگی و اهمیت دستیابی به پیام‌گیران و شنوندگان جدید. این اسناد که در سراسر این متن مرجع اصلی به شمار می‌رود، جنبه اولیه را دارند و بنابراین قابل تغییر خواهند بود. معذک این اولویتهای در اولین اسناد بیان شده‌اند و در فصل چهارم جزئیات بیشتری در مورد آنها ارائه خواهد شد.

۲-۳. تعریف ملی فرهنگ

برای اهداف سیاست‌گذاری فرهنگی، تعریف فرهنگ شامل موارد ذیل است:

- میراث فرهنگی (موزه‌ها، اماکن و ابنیه تاریخی، باستانشناسی، آرشیوها)
- رسانه‌های گروهی، زبان و ادبیات (خبرگزاری، رسانه‌های مکتوب، زبان و ادبیات، کتابخانه‌ها)
- هنرها (هنرهای بصری و طراحی، معماری، فیلم، هنرهای نمایشی، هنرهای آمانور و آموزش هنری)

۳-۳. آیا اهداف سیاست‌گذاری فرهنگی در هلند، اصول شورای اروپا را منعکس می‌کند؟

باید گفت چنین است. اهداف سیاست‌گذاری فرهنگی هلند، بازتاب اصول فرهنگی شورای اروپا و به‌ویژه مواردی از آن است که هویت فرهنگی چندوجهی شورای اروپا را ترویج می‌کند. آگاهی از ماهیت گوناگونی فرهنگی جامعه کنونی، کلیدی‌ترین مسئله برای تصمیم‌گیری فرهنگی در هلند است. این مسئله را می‌توان در آخرین سند مربوط، تحت عنوان «فرهنگ برای فرهنگها» مشاهده کرد.

۴. مسائل جاری در توسعه سیاست‌گذاری فرهنگی و مذاکرات پارلمانی

۴-۱. اولویتهای فرهنگی در ۵ سال گذشته

در سال ۱۹۹۴، امور فرهنگی که پیش از آن جزء وظایف وزارت رفاه، بهداشت و امور فرهنگی بود، جزء وظایف وزارت آموزش، فرهنگ و علوم شد. از آن زمان به بعد، دو سند مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی و اولین سند، منتشر شد که در آنها اولویتهای، به صورتی دائماً در حال تغییر پیش‌بینی شده‌اند، چنانکه اولویتهای فرهنگی هر چهار سال یک‌بار مورد بازنگری قرار می‌گیرند. اسناد مربوط به

سیاست‌گذاری فرهنگی که تاکنون منتشر شده‌اند، عبارتند از: (۱۹۹۳-۹۶) سرمایه‌گذاری در فرهنگ، (۲۰۰۰-۱۹۹۷) زره‌پوش کردن فرهنگ یا استحکام بخشیدن به آن، فرهنگ به عنوان رویارویی ابا فرهنگها و فرهنگ برای فرهنگها. هرکدام از این اسناد حکم سند مقدماتی را برای دوره سیاست‌گذاری فرهنگی آینده، یعنی ۲۰۰۴-۲۰۰۱، دارند.

دومین سند سیاست‌گذاری، که توسط وزیر وقت دی آنکونا (d'Ancona) - ۱۹۹۳-۹۶ آماده شد، به منظور ایجاد انگیزه و مشارکت عمومی در بخش‌های هنر و فرهنگ، بر فرهنگ و رسانه‌ها - با توجه ویژه به کیفیت - تأکید می‌کرد. نیز این اولین سندی بود که بر دسترسی به پیام‌گیران (بینندگان و شنوندگان)، از طریق فشار به مؤسسات، برای کسب ۱۵٪ از درآمدها از محل منابع مربوط به خودشان (مثل فروش بلیط و...) تأکید می‌ورزید. در سومین سند مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی، سالهای ۲۰۰۰-۱۹۹۷، که توسط وزیر دولت تهیه شده بود بر مسائلی چون تبادل فرهنگی، آموزش فرهنگی، شهر فرهنگی و برقراری استانداردهای کیفیت در رسانه‌های مدرن با هدف تنوع بیشتر تأکید شد.

در سند موجود مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی، که توسط وزیر فرهنگ و اندر پلویگ (Van der Plegge) تهیه شده است، اولویتها عبارتند از: تنوع فرهنگی، دسترسی به پیام‌گیران و کارآفرینی فرهنگی. واضح است که تنوع فرهنگی از اولویت‌های مهم سیاست‌گذاری، به‌ویژه، در کشور هلند است. همچنین تأکید بر دسترسی به پیام‌گیران متضمن تعامل با طیف گسترده‌ای (بسیار متنوع) از پیام‌گیران است. اولویت سوم نیز بر بازار متمرکز شده است (به معنای پیام‌گیران فرهنگ متکثر / متنوع). مسئله اخیر بحث و جدلهای فراوانی را در بین هنرمندان - که می‌ترسند استقلال هنری و انحصار استفاده از ابزارهای هنری خود را از دست بدهند - برانگیخت.

۲-۴. مسایل و مباحث اخیر مربوط به سیاست‌گذاری

۲-۴-۱. تمرکززدایی در مقابل تمرکز

نگاه کنید به فصل ۲-۲.

۲-۲-۴. اشکال جدید همکاری‌های فرهنگی در سطح بین‌المللی

سیاست‌گذاری فرهنگی در سطح بین‌المللی، هم به لحاظ مالی و هم به لحاظ محتوایی، توسط وزیر امور خارجه و وزیر آموزش، فرهنگ و علوم حمایت می‌شود. صندوق‌های IIGIS بودجه جداگانه‌ای را، با مبلغ بیشتر، برای فعالیتهای بین‌المللی در حوزه فرهنگ در اختیار می‌گذارند. این صندوقها براساس اولویتهای سیاست‌گذاری برنامه چهارساله، شامل تنوع فرهنگی، کارآفرینی فرهنگی و دستیابی به پیام‌گیران اداره می‌شوند.

برای ایجاد هماهنگی میان سازمانهای فرهنگی هلند در خارج از کشور و راهنمایی آنها - در ارتباط با فعالیتهایشان - در سال ۱۹۹۹، انجمن ارتباطات فرهنگی (SICA) ایجاد شد.

۲-۴-۳. توسعه میراث فرهنگی

میراث فرهنگی در هلند شامل موزه‌ها، ابنیه‌ها و اماکن تاریخی، باستانشناسی، اسناد و کتابخانه‌ها است. علیرغم افزایش گرایش عمومی به میراث فرهنگی، هزینه جمع‌آوری و نگهداری میراث فرهنگی بسیار بالاست. انتظار می‌رود در سند مربوط به سیاست‌گذاری سالهای ۲۰۰۴-۲۰۰۱، بر استفاده هرچه مؤثرتر از میراث فرهنگی موجود، دستیابی به پیام‌گیران و بهره‌وری اجتماعی، از طریق آموزش فنی در کنار ابزارهای دیگر، تأکید شده باشد. علاوه بر این اظهار شده است که میراث فرهنگی

مهاجران باید حفظ شود و قابل دسترس باشد.

هدف کلی سیاست فرهنگی | در معرض دید مردم قرار دادن مجموعه‌های موزه‌ای و تحرک بیشتر در این زمینه است. برنامه‌هایی به منظور یکپارچه کردن مفاهیم مربوط به ارزشهای تاریخی - فرهنگی با مفاهیم مربوط به برنامه‌ریزی فضایی هلند - همانگونه که در سند سیاست‌گذاری بلودر (Belvedere) نیز بیان شده است - در حال انجام است (بخش ۲-۳ را ببینید). علاوه بر این برنامه دلتا (Delta)، برای نگهداری و حفظ میراث فرهنگی هلند، هنوز هم موضوع روز است. در دو سال اخیر مبلغ زیادی برای نگهداری ابنیه و اماکن تاریخی در اختیار بوده است.

همچنین در چهار سال اخیر بودجه کلکسیونهای موزه‌ای افزایش یافته است و در نتیجه در بودجه موزه‌ها، در کل، افزایش حاصل شده است. برای این منظور صندوق خاصی، با دارائینهای خصوصی و عمومی، ایجاد شده است. با خرید مونداریان توسط بانک مرکزی هلند، به بحثهای مربوط به بودجه دامن زده شد. پیشرفت مهم دیگری که در سالهای اخیر رخ داده است، تأسیس مؤسسه میراث دیجیتال هلند است، که موجب هماهنگی و دیجیتالی شدن میراث و دسترسی هرچه بیشتر متخصصان و مردم به این میراث فرهنگی شده است. برای اطلاع بیشتر رجوع شود به: «سیاستهای میراث فرهنگی در اروپا»: جدول نمودار هلند.

۴-۲-۴. استراتژیهای مربوط به تشویق اشتغال در حوزه فرهنگ

سیاست‌گذاری جدید با تأکید بر کارآفرینی فرهنگی، پیام‌آور استراتژی جدید دولت در خصوص اشتغال در بخشهای هنری و فرهنگی است. اقدامات لازم برای اجرای این اولویت هنوز معین نشده است.

۵-۲-۴. مسائل و سیاست‌گذاریهای مربوط به زبان

در هلند دو زبان رسمی هلندی و فریزیانی^(۱) وجود دارد. در سند مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی سالهای ۱۹۹۷-۲۰۰۰، بر زبان هلندی و اقدام در جهت توجه دادن به حفظ و ترویج زبان هلندی، در هلند و در سراسر جهان، تأکید شده است. فیلمها، نمایش‌نامه‌های تلویزیونی، ادبیات و نیز موزه‌های ادبی - به زبان هلندی - مورد تأکید بوده‌اند.

۶-۲-۴. رابطه بین رسانه‌ها و فرهنگ («هویت»)

براساس تقاضای برخی از گروههای اقلیت در هلند، که خواهان دریافت اخبار و اطلاعات مأموره‌ای از زادگاهشان بودند، اخیراً سند ویژه‌ای با عنوان «رسانه‌ها و سیاست‌گذاری در خصوص اقلیتها» انتشار یافت. این سیاست دو هدف عمده دارد: ترویج و تشویق تولید برنامه‌های رادیویی و تلویزیونی - با ویژگی گوناگونی فرهنگی در هلند - و برنامه‌ریزی و ایجاد فضا برای برنامه‌های ویژه گروههای خاص اقلیتهای فرهنگی. هدف دوم اخیراً در سطح محلی تحقق یافته است.

۷-۲-۴. مسایل مربوط به برابری و سیاست‌گذاریهای فرهنگی

در دهه ۱۹۸۰ بحث عمومی، دربارهٔ مسأله برابری، بر مشارکت زنان در زمینه‌های حرفه‌ای - برابر با مردان - متمرکز شد. این بحثها به واسطهٔ «عمل مثبت» برانگیخته شد و هدف آن آرایه سیمای حرفه‌ای زنان بود. در دهه ۱۹۹۰ موضوع بحث از زنان به اقلیتهای قومی تغییر کرد.

پیش از سند سیاست‌گذاری فرهنگی سال ۲۰۰۴-۲۰۰۱، سند «فرهنگ به شکل رویارویی» در سال ۱۹۹۹ منتشر شد. در این سند، وزیر آموزش، فرهنگ و علوم بر آن بود که: برای فرهنگ گروه‌های مختلف مردم، فضای بیشتری بوجود آید؛ بدون آنکه این فرهنگ خودی تغییرناپذیر قلمداد شود. با برنامه‌ریزی متنوع فرهنگی از سالنهای نمایش، موزه‌ها و سایر اماکن، حداکثر استفاده، در جهت ایجاد انگیزه برای رویارویی با فرهنگهای مختلف به عمل آید. دسترسی به مؤسسات فرهنگی، شرکتها، کمیته‌های مشورتی؛ هیأت‌های سرمایه‌گذاری برای گروه‌های مختلف مردم امکان‌پذیر گردد (فرهنگ به شکل رویارویی، ص ۴۷).

بنابراین اقدامات مربوط به سیاست‌گذاری، ایجاد برابری را تشویق می‌کند. نیز موجب ترغیب ارزش برابر قائل شدن به فرهنگهای مختلف، دسترسی برابر به محیطها و یارانه‌های فرهنگی می‌گردد.

۴-۲-۸. آموزش‌های هنری: برنامه‌ها و الگوها

در سند سیاست‌گذاری سال ۱۹۹۴، با عنوان «فرهنگ و مدرسه»، آموزش فرهنگی به عنوان اولویت دوره سیاست‌گذاری فرهنگی (۲۰۰۰-۱۹۹۷) اعلام شد. مؤسسات فرهنگی می‌توانند برای توسعه برنامه‌های آموزشی - فرهنگی تقاضای یارانه کنند. در دوره آینده، وزیر فرهنگ احتمالاً مبالغ قابل توجهی از بودجه را به مدارس اختصاص خواهد داد، همچنانکه در سیاست‌گذاری پیشین ابودجه زیادی صرفاً به سوی فعالیتهای متفرقه هدایت شد. سیاست‌گذاری آموزش فرهنگی، البته به صورتی کم‌رنگ‌تر، در دوره ۲۰۰۴-۲۰۰۱ نیز معتبر خواهد بود.

علاوه بر «فرهنگ و آموزش»، دو موضوع جدید دیگر به برنامه آموزشی مدارس متوسطه افزوده شده است، که عبارتند از: آموزش فرهنگی و آموزش فرهنگی

کلاسیک. این موضوع‌ها با این هدف منظور شده‌اند که به دانش‌آموزان این فرصت داده شود تا به‌طور مستقل و به شیوه‌ای فعال، دقیق و سنجیده به فراگیری اشکال مختلف هنری و فرهنگی بپردازند.

۹-۲-۴. صنایع فرهنگی: برنامه‌ها و همکاریهای مربوط به توسعه

اصطلاح صنایع فرهنگی، اغلب در معنای خود به‌کار نمی‌رود، مثلاً دفتر مرکزی آمار، آمار مربوط به صنایع فرهنگی را جمع‌آوری نمی‌کند و به بخشهای مختلف کتاب و نشریات، نوار و صنعت (CD)، فیلم، ویدئو و غیره معمولاً به‌طور جداگانه توجه می‌شود.

در حال حاضر به دلیل اینکه ادعا می‌شود قیمت ثابت کتاب باعث تغییر شکل در رقابت گردیده است، صنعت کتاب مورد بحث و مناقشه است. در اوایل سپتامبر ۱۹۹۹، کمیسیون اروپایی اعلام کرد که در مورد رهیافتهای مربوط به قیمت ثابت کتاب در هلند، باید به توافق رسید.

در حال حاضر ایجاد مؤسسه جدیدی، در روتردام، که بتوان در آن فیلم، عکس و رسانه‌های جدید را یکجا جمع کرد، شدیداً مورد بحث است. این امر مستلزم آن خواهد بود که بخشی از موزه فیلم آمستردام به روتردام منتقل شود و این مسئله از طرف مردم آمستردام، شدیداً، مورد مخالفت قرار می‌گیرد.

۱۰-۲-۴. اقلیتهای فرهنگی: مواد قانونی خاص، برنامه‌های هنری گروهی

در سند مربوط به سیاست‌گذاری آینده، سالهای ۲۰۰۴-۲۰۰۱، به تنوع فرهنگی، به عنوان یکی از سه اولویت مهم، توجه خاص مبذول خواهد شد. در این سیاست تلاش بر آن است که از فعالیتهایی که در جهت تشویق و سازماندهی استعدادهای

غیرملندی است، حمایت شود. افزایش دسترسی اقلیت‌های قومی به نهادهای اصلی، مانند رسانه‌های گروهی، نیز مورد توجه است.

نگاه کنید به فصل ۸-۳ در خصوص برخی از محرکها و انگیزشهای سازمانهای فرهنگی برای دستیابی به پیام‌گیران جدید.

۵. مواد مهم قانونی در حوزه فرهنگ

۵.۱. نظری اجمالی به کفایت قانونی

قانون مربوط به سیاست‌گذاری ویژه فرهنگی سال ۱۹۹۳، زیربنای قانونی سیاست‌گذاری در هلند را فراهم نمود. در آن قانون از برخی از جنبه‌های سیاست‌گذاری فرهنگی تعریفی دوباره به عمل آمد. برای مشروعیت بخشیدن به پرداختهای خاص دولت به مراجع محلی و صندوقهای فرهنگی، وجود این قانون لازم بود.

۲.۵. چهارچوبهای قانونی برای هنرمندان

۲.۵.۱. امنیت اجتماعی / روابط کاری

قراردادهای داد و ستد جمعی (CAO)، در زمینه هنر و فرهنگ، رشد قابل توجهی داشته است. CAO موافقتنامه‌های کاری بین کارفرمایان و کارمندان است. به این معنا که CAO، تنها در مورد کارمندان که با یک کارفرمای وابسته (به CAO) کار می‌کنند، کاربرد دارد. مسئله مهم این است که از این طریق موافقتنامه‌های قانونی ملی تقویت می‌شوند. در حال حاضر قراردادهای CAO، عمدتاً، در حوزه خبرگزاری‌ها، سینما، کتابخانه‌های عمومی، آموزش‌های هنر، هنرهای نمایشی / تلویزیونی، تئاتر بارانه‌ای، ارکسترها، نمایشهای بدون کلام، رقص و موزه‌های مستقل به کار می‌روند. برای اجرا با تشویق این قراردادها، اتحادیه‌های تجاری خاص وجود دارند.

۲-۲-۵. مالیاتها

سیستم مالیات بر ارزش افزوده VAT دارای دو نرخ متفاوت است: نرخ بالا (۱۷/۵٪) و نرخ پایین (۶٪). قوانین اروپایی به کشورهای عضو اجازه می‌دهد تا مالیات خود بر ارزش افزوده (VAT)^(۱) را، در خصوص بلیط تماشای برنامه‌های هنری، تئاترها، سیرکها، شهربازیه‌ها، پارکها و گردشگاهها، کنسرتها، موزه‌ها، باغ‌وحشها، سینماها، نمایشگاهها و رویدادها و وقایع فرهنگی مشابه، به نرخ پایین، پرداخت نمایند.

در سال ۱۹۹۳، دولت هلند نرخ مالیات بر ارزش افزوده (VAT) را در خصوص بلیط‌های سینما، بلیط ورود به موزه‌های عمومی (و فروش کاتالوگها، عکسها و فتوکپی‌ها توسط این موزه‌ها)، تئاترها و تالارهای کنسرت پایین آورد. هنرمندانی که در کمیسیونها کار می‌کنند، مانند، تهیه‌کنندگان متن، نویسندگان متن‌های تبلیغاتی، معمارها و طراحان، مشمول نرخ بالای مالیات بر ارزش افزوده هستند.

مسئولین مالیاتی، برخی اشکال یارانه را مشمول مالیات بر ارزش افزوده می‌دانند. وزیر دارایی، یارانه‌هایی را که از محل *Bekostigingsbesluit Cultuuruitingen* تأمین می‌شوند، از مالیات بر ارزش افزوده معاف کرد. این دستور همه یارانه‌هایی را که از طرف وزارت آموزش، فرهنگ و علوم به موارد مربوط به قانون سیاست‌گذاری ویژه فرهنگی اعطا می‌شود - از جمله یارانه‌هایی که توسط صندوقهای فرهنگی تأمین و توسط آن وزارتخانه برقرار می‌گردد - دربرمی‌گیرد. وزیر کمیته‌ای را مأمور رسیدگی به مسائل فرهنگ و مالیاتها کرده است. انتظار می‌رود گزارش مربوط، تا قبل از پایان سال ۱۹۹۹ آماده شود.

۳-۵. صنایع فرهنگی - فیلم - تلویزیون

۱-۳-۵. سهم تلویزیون

رادیو و تلویزیون دولتی

در سال ۱۹۸۸، قانون رادیو و تلویزیون جای خود را به قانون رسانه‌ها داد؛ که نه فقط قواعدی را برای رادیو و تلویزیون، بلکه مقرراتی را نیز برای مطبوعات برقرار می‌کرد. اصل زیربنایی این قانون آن بود که خدمات دولتی رادیو و تلویزیون را، که شامل مؤسسات رادیو و تلویزیون با فعالیتهای ایدئولوژیک و اجتماعی گسترده می‌شد، حفظ کند. به عنوان مثال می‌توان از این موارد نام برد: KRO (کاتولیک) TROS (لیبرال) E.O (اصلاح طلب) NCRV (پروتستان). براساس این قانون، سازمانها به لحاظ مدت | زمان پخش برنامه، برحسب | تعداد عضو | طبقه‌بندی می‌شوند:

- با حداقل ۴۵۰۰۰۰ عضو

- با حداقل ۳۰۰۰۰۰ عضو

- با حداقل ۱۵۰۰۰۰ عضو

- مؤسسات خبرپراکنی دور برد با حداقل ۶۰۰۰۰ عضو.

مدت زمانی که برای پخش برنامه‌های سازمانها و مؤسسات در نظر گرفته می‌شود، به نسبت ۵، ۳ و ۱ میان آنها تقسیم می‌شود. مؤسسات خبرپراکنی دور برد، حق استفاده از زمان ثابت و محدود برای پخش - در چارچوب برنامه‌های دو ساله - را دارند.

رادیو و تلویزیون تجاری

قانون رسانه‌ها شرایط مشابهی را برای بنگاههای خبرپراکنی (رادیو و تلویزیون) تجاری قید نموده است، همانند دستورالعملها و رهنمودهای اتحادیه اروپا

تلویزیون بدون مرز. حداقل پنجاه درصد زمان برنامه‌ها باید به تولیدات اروپایی اختصاص داده شود. این منهای برنامه‌های خبری، ورزش، مسابقه‌ها، برنامه‌های تجاری و ارسال متن (تله‌تکس) است. حداقل ده درصد از زمان برنامه‌ها باید به برنامه‌هایی اختصاص یابد که توسط تولیدکنندگان مستقل تولید شده است. برای جلوگیری از انحصار ارائه اطلاعات، قانون رسانه‌ها مالکیت بر Cross-Media را محدود کرده است.

۵-۳-۲. قوانین مربوط به زبان

در سال ۱۹۸۰، اتحادیه زبان هلندی ایجاد شد. این اتحادیه، معاهده‌ای درون دولتی بود که بین هلندیها و جامعه فلاندر بلژیکی به منظور یکپارچگی جوامع هلندی و فنلاندی - با توجه ویژه به زبان هلندی - منعقد شد. زبان فریزیانی یکی از زبانهای رسمی هلند است که در عملیات برنامه‌ریزی بودجه، برنامه امتحانات آموزشی در سطح ملی و گزارشهای رسمی پارلمانی به کار برده می‌شود.

۵-۳-۳. قوانین مربوط به فیلم و تبلیغ

وزیر امور اقتصادی، وزیر آموزش، فرهنگ و علوم و وزیر دارایی محرکهایی را برای به حرکت درآوردن صنعت فیلم به کار بسته‌اند، که اصطلاحاً FINI: B.V. (یا سرمایه‌گذاریهای فیلم در هلند) نامیده می‌شود. این محرکه‌ها که شامل انگیزه‌های مالی و یک بار بخشودگی مالیات بر سرمایه‌گذاری است، باید تولید و تداوم فیلم را در هلند، از طریق جذب سرمایه‌های خصوصی، افزایش دهند. محرکه‌ها بر بنیانی استوارند که اصطلاحاً به آن مشارکت محدود گفته می‌شود.

۴-۵. اصلاحات در حق چاپ

وزیر دادگستری، مسئول قانونگذاری در خصوص حق چاپ است. تمامی قوانینی که در سال ۴-۵ به آنها اشاره شد، شرح و بسط قانون حق چاپ در هلند، در سال ۱۹۱۲، هستند. با توجه به دگرگونیهای ایجاد شده در حوزه هنر، این بسط و گسترش ضروری بود.

۴-۵.۱. حق مؤلف

قانون حق چاپ هلند، در سال ۱۹۱۲ تدوین شد. مطابق این قانون، خالق یک کار ادبی، علمی و یا هنری می‌تواند از درآمد معقولی برخوردار شود. چنین تلقی می‌شد که این مسئله کمک مهمی به شکوفایی چنین حوزه‌هایی ادبی، علمی، هنری در هلند خواهد کرد.

۴-۵.۲. مالیات بر نوار خام

بنیاد حق نسخه‌برداری (تکثیر)، از سال ۱۹۸۸ مسؤل جمع‌آوری حقوق مربوط به تکثیر شده است، حق تکثیر اساساً توسط نویسندگان و یا ناشران نشریات آموزشی و علمی - مجلات و روزنامه‌ها - دریافت می‌شود. قانون حق چاپ هلند، به گروههای خاص اجازه می‌دهد تا از حاصل کار یا مطالعه‌ای خاص کپی بردارند. زمانیکه این امکان ایجاد می‌شود تا گروههای خاص از یک کاست ضبط صوت یا کاست ویدئویی به مقدار خیلی زیاد کپی بردارند، روشن است که آنها باید به نحوی جبران خسارت کنند. این مسئله، در سال ۱۹۹۱، منجر به برقراری مالیات بر روی کاست‌های خالی ضبط صوت و ویدئو - که توسط استیجینگ تویسکیپی^۱ Stichting Thuiskopie جمع‌آوری شده بودند - گردید و وجوه به‌دست آمده بین صاحبان امتیاز حق چاپ تقسیم شد.

در سال ۱۹۹۳ قانون حقوق تطبیقی تصویب شد. این قانون از کارهای بزرگ و

خلاق هنرمندان هنرهای نمایشی، تولیدکنندگان موسیقی و مؤسسات رادیو و تلویزیون حمایت می‌کند.

۳-۴-۵. حق استفاده از وام‌های دولتی

در سال ۱۹۹۶ حق استفاده از وام‌های دولتی به تصویب رسید، که براساس آن صاحبان امتیاز حق چاپ، مجاز هستند تا از حقوقی به صورت دریافت وام و یا دریافت مبلغی، در ازای واگذاری حق استفاده از آثارشان، بهره‌مند گردند. در خصوص اجرت تجاری، صاحبان امتیاز حق چاپ می‌توانند مبلغ را تعیین کنند. در غیر این صورت در خصوص کتابخانه‌های عمومی، دولت اجرت قطعی و ثابت را تعیین می‌نماید. مبالغ جمع‌آوری می‌شود و سپس توسط استیجینگ لاینرخت Stichting Leenrecht میان صاحبان آنها تقسیم می‌شود.

۵-۵. دارائیه‌ها و میراث فرهنگی

قوانین متعددی وجود دارد که در زیر به برخی از آنها اشاره می‌شود:

- قانون حفظ و نگهداری میراث فرهنگی ۱۹۸۵: این قانون با هدف جلوگیری از صادرات اشیائی، که از نظر تاریخ فرهنگی برای هلند اهمیت دارند، تصویب شده است. مثالی که می‌توان در این مورد ذکر کرد به منازعه بین مدیر و کارمندان موزه Boijmans Van Beuningen مربوط می‌شود. مدیر آن موزه برنامه‌ریزی کرده بود که یکی از نقاشی‌های روتکو (Rothko) را به شخصی بفروشد. کارمندان با عطف به قانون فوق، با این تصمیم شدیداً مخالفت کردند. در نتیجه آن نقاشی فروخته نشد.
- قانون ابنیه و ساختمانهای تاریخی ۱۹۸۸: قانوناً، حفظ و نگهداری ابنیه تاریخی وظیفه دولت است، اما به‌طور غیرمستقیم مسئولیت حفظ ابنیه و ساختمانهای تاریخی به‌عهده شهرداریها و مؤسسات خصوصی است.
- قانون اسناد دولتی ۱۹۹۶: این قانون بیانگر آن است که اسناد دولتی بایستی

برای نگهداری - تا پنجاه سال - به مرکز خدمات آرشیو دولت هلند منتقل شوند.

۵-۶. مشوقهای قانونی برای مشارکتهای دولتی - خصوصی

وزیر فرهنگ قانونی را برای حامیان رویدادهای فرهنگی تنظیم کرده است، که در آن مقررات مختلف مربوط به حمایت‌ها، مشخص شده و چارچوبی برای تنظیم موافقتنامه‌های مربوط ترسیم گردیده است.

۶. تأمین بودجه فرهنگ

۶-۱. مرور کوتاه

براساس گزارش دولت، با عنوان «سیاست فرهنگی در هلند»، که ارقام آن، وضعیت کشور را در نوامبر ۱۹۹۷ نشان می‌دهد، سهم بودجه فرهنگی - به لحاظ اهمیت بخش هنر - از اواسط دهه ۱۹۸۰ افزایش یافته است. در حالیکه هزینه عمومی مربوط به ابنه و اماکن تاریخی تقلیل یافته است (البته این تقلیل از طریق سایر منابع درآمدی جبران شده است). علاوه بر مؤسسات، موزه‌ها تا سال ۱۹۹۶ گوی سبقت را ربودند، در آنزمان آنها ۲۱۱ میلیون گیلدر (Guilder) از بودجه کشور را - که بالاترین حد بود - به خود اختصاص دادند (در مقایسه با بودجه ۴۸/۴ میلیونی در ده سال پیش از آن). شاید تا حدودی شگرف باشد اما افزایش مداوم بودجه، آن را به سطح ۳۰۳ میلیون گیلدر در سال ۱۹۹۸ رساند که به حوزه هنرهای نمایشی تخصیص داده شد - اگر از بخش رسانه‌ها با ۱۴۸۴ میلیون گیلدر صرف نظر کنیم - این مبلغ بخش عمده بودجه را دربرمی‌گرفت.

علیرغم همه این تغییرات، کل هزینه‌های عمومی، در حوزه هنر و رسانه‌ها، دچار رکود شده است (البته این امر ضرورتاً بدین معنا نیست که مؤسساتی - که اغلب به خوبی هم اداره شده‌اند - قادر به افزایش بودجه خود در مقابل تعهداتشان نبوده باشند).

۲-۶. سرانه هزینه فرهنگی

سرانه هزینه فرهنگی در سال ۱۹۹۸، ۱۶۱/۶ گیلدر هلند Ni.Gi بوده است.

۳-۶. هزینه عمومی فرهنگی برحسب سطوح دولتی

جدول شماره ۱: هزینه عمومی برحسب سطوح دولتی در سالهای ۱۹۷۵، ۱۹۸۵، ۱۹۹۴ به میلیون گیلدر و به درصد.

	۱۹۹۴	۱۹۸۵	۱۹۷۵	
دولت	۱۰۱۰/۳ ٪۳۱/۸	۱۱۵۰/۵ ٪۴۳/۸	۵۲۹/۴ ٪۴۰/۲	
ایالتها	۲۰۳/۲ ٪۶/۴	۱۳۹/۳ ٪۵/۵	۷۶/۷ ٪۵/۸	
شهرها	۱۹۶۳/۶ ٪۶۱/۸	۱۲۸۳/۸ ٪۵۰/۷	۷۰۹/۸ ٪۵۳/۹	

منبع: سیاست‌گذاری فرهنگی در هلند، وزارت آموزش، فرهنگ و علوم، ۱۹۹۸.

۴-۶. هزینه‌ها | به تفکیک رشته‌های فعالیت

جدول شماره ۲: هزینه‌های فرهنگی دولت مرکزی برحسب رشته‌های فعالیت در سالهای ۱۹۸۸، ۱۹۹۳، ۱۹۹۸ (به میلیون گیلدر و به درصد)

	۱۹۹۸	۱۹۹۳	۱۹۸۸	
	جمع درصد	جمع درصد	جمع درصد	
میراث فرهنگی	۳۸۸/۳ ۱۵	۲۵۸/۵ ۱۱	۲۲۶/۲ ۱۱	
رسانه‌ها / آثار ادبی / کتابخانه‌ها	۱۵۷۵/۳ ۶۳	۱۵۱۱/۹ ۶۹	۱۲۷۸/۲ ۶۳	
هنر (شامل فیلم)	۳۵۲/۶ ۲۱	۴۲۴/۲ ۱۹	۳۰۷/۷ ۱۸	
سایر فعالیتهای فرهنگی	۱۲/۱ ۱	۵/۸ ۱	۱۴۳/۸ ۷	

منبع: سیاست‌گذاری فرهنگی در هلند، وزارت آموزش، فرهنگ و علوم، ۱۹۹۸.

۷. مؤسسات فرهنگی و مشارکتهای جدید

۱-۷. تفویض مسؤلیتهای عمومی

از سال ۱۹۸۲، در هزینه عمومی حوزه‌های مختلف مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی، تغییرات عمده‌ای بوجود آمده است. به‌ویژه، مسؤلیتها در سطوح ملی، منطقه‌ای و محلی که تمام یا بخشی از بودجه مربوطه را به خود اختصاص می‌داد، مجدداً واگذار شد (نگاه کنید به فصل ۲-۴-۱). به همین ترتیب، در سال ۱۹۸۷، تفویض مجدد مسؤلیتها در حوزه هنرهای بصری نیز، که مربوط به وزارت امور اجتماعی است، رخ داد. اصلاح بودجه موزه‌های دولتی در سال ۱۹۹۵ باعث شد تا منبع هزینه‌های پرسنلی از بودجه وزارت فرهنگ به بودجه موزه‌ها منتقل شود. به علاوه، در ده سال اخیر، وزارت آموزش، فرهنگ و علوم بنیادهایی را ایجاد کرده است، که بودجه آنها را دولت تأمین می‌کند. هرکدام از این نهادها به مؤسسات فرهنگی و یا هنرمندان منفرد، براساس اهداف خاص خود، وجوهی را اختصاص می‌دهند که عبارتند از:

- صندوق آثار ادبی ۱۹۶۹.
- صندوق صنعت چاپ ۱۹۷۴.
- صندوق موسیقی خلاق ۱۹۸۲.
- صندوق هنرهای بصری، طراحی و معماری ۱۹۸۷.
- صندوق ترویج، تولید برنامه‌های فرهنگی در هلند ۱۹۸۸.
- صندوق پروژه‌های ویژه روزنامه‌نگاران ۱۹۹۰.
- صندوق خلق و ترجمه آثار ادبی در هلند ۱۹۹۱.
- صندوق هنرهای نمایشی ۱۹۹۳.
- صندوق ترویج معماری ۱۹۹۳.

- صندوق فیلم هلند ۱۹۹۳.

- صندوق کتابخانه‌های نابینایان ۱۹۹۵.

- صندوق هنرهای آماتور (غیرحرفه‌ای) ۱۹۹۷.

بنیاد موندریان «Mondriaan» (که در سال ۱۹۹۴ تأسیس شد)، مسوول اجرای سیاست دولت در خصوص توزیع و خرید هنرهای بصری - چه در هلند و چه در خارج از کشور - است. بنیاد فوق از طریق حمایت‌های مالی لازم و نیز ارابه نظر و راهنمایی مؤسسات در برخی از مسائل، براساس ضرورت، به آنها کمک می‌کند. از طرف دیگر صندوقی برای هنرهای بصری، طراحی و معماری وجود دارد، که به هنرمندان منفرد کمک مالی می‌کند.

همانگونه که مشاهده می‌شود، گرایش دوگانه‌ای در سیاست فرهنگی هلند وجود دارد: از سویی تأکید هرچه بیشتر بر بازار به چشم می‌خورد، و از سوی دیگر بر حفظ مسوولیت‌های عمومی مربوط به زندگی فرهنگی تأکید می‌شود.

۲.۷. وضعیت / نقش و توسعه مؤسسات مهم فرهنگی

همانگونه که در فصل ۱.۷ شرح داده شد، در مورد یارانه‌ها، سیستم پیچیده‌ای در بخش فرهنگ وجود دارد. پاراگراف حاضر توضیح خواهد داد که چگونه نظام یارانه‌ها در بخش‌های مختلف عمل می‌نماید. همانگونه که در فصل ۲-۳ توضیح داده شد، سیاست‌گذاری فرهنگی در هلند براساس طبقه‌بندی زیر مشخص می‌شود (ذیل با جزئیات بیشتری توضیح و تشریح می‌شود):

- میراث فرهنگی: موزه‌ها، ابنیه و اماکن تاریخی، باستانشناسی و آرشیوها.

- رسانه‌ها: زبان و ادبیات و کتابخانه‌ها.

- هنر: هنرهای بصری و طراحی، معماری، فیلم، هنرهای نمایشی و آماتور و

آموزش هنری.

میراث فرهنگی

همچنانکه در بخش ۱-۷ توضیح داده شد، موزه‌ها بخشی از فرآیند خصوصی‌سازی و خودگردانی بوده‌اند. واژه دوم یعنی خودگردانی به این معنی است که دولت نیز در تعیین اینکه کدام موزه‌ها جزء موزه‌های دولتی هستند، دخالت دارد.

در مجموع، در هلند حدود ۷۰۰ موزه و ۵۰ موزه ملی وجود دارد. بعد از تمرکززدایی، ۱۳۰ موزه به مقامات محلی واگذار شد (مخصوصاً در سطح شهرداریها). پنجاه موزه ملی که مشمول فرآیند خصوصی‌شدن / خودگردانی گردیده‌اند، هنوز هم به صورت تعجب‌آوری توسط وزارت آموزش فرهنگ و علوم تأمین مالی می‌شوند. اکثریت ۷۵۰ موزه موجود توسط نهادها، مؤسسات و شرکتها و گروههای خصوصی اداره می‌شوند. بخش موزه و بخشهایی که به تأمین تسهیلات موزه‌ها مربوط می‌شود، توسط وزیر آموزش، فرهنگ و علوم حمایت می‌شوند. گرچه حفاظت از ابنیه و اماکن تاریخی جزء وظایف اولیه دولت است، اما ادارات مربوط به آنها در سطح شهرداریها و به صورت غیرمتمرکز واقع شده‌اند. گروههای خصوصی بسیاری وجود دارند، که به این بخش فرهنگی علاقه‌مند هستند. تأمین مالی آنها از طریق صندوق مرمت ملی (National Restoration Fund) - که صندوقی در حال گردش است - صورت می‌گیرد.

در هلند گرایش عمومی به باستانشناسی رشد نموده و به فعالیت تفریحی عمومی مبدل شده است. باستانشناسی نیز همانند امور موزه‌ها و اماکن و ابنیه تاریخی، غیرمتمرکز است. مسؤلیت آرشیوها از سوی دولت به استانها واگذار شده است و آرشیوهای دولتی از موقعیت اداری برخوردارند. آرشیوهای دولتی، خصوصی نشده‌اند، اما در مقابل بودجه، کارمندان و سازمان خود پاسخگو هستند.

رسانه‌ها، زبان، آثار ادبی و کتابخانه‌ها

توضیح در مورد تأمین مالی رسانه‌ها (شامل خدمات عمومی پخش، رسانه‌های مکتوب و غیره) بسیار مشکل است، زیرا تخصیص بودجه دولتی در هر حوزه براساس مقررات متفاوت صورت می‌گیرد، و بخشهای مهم رسانه‌ای نیز به‌طور غیرمستقیم از محل درآمدهای رادیو و تلویزیون تأمین بودجه می‌گردند. نقش اصلی حکومت تضمین تنوع، خاستگاه، بی‌طرفی و استقلال، کیفیت و هویت، در دسترس بودن، توزیع و توانایی رسانه‌ها است.

بودجه مربوط به زبان و ادبیات، از محل طرح تشویق به مطالعه و از طریق بنیادهای یارانه‌ای دولتی تأمین می‌شود. این بخشها مسؤلیت ترویج و توزیع اشکال مختلف ادبی در حوزه زبانهای هلندی و فریزیانی (Frisian) و مسؤلیت حفظ، مدیریت و دسترسی به مجموعه‌های ادبی و اشاعه این مجموعه‌ها و نیز ترویج زبان هلندی، در خارج از کشور، را به‌عهده دارند.

بخش هنر

هنر شامل هنرهای بصری و طراحی، فیلم و هنرهای نمایشی است. برای اطلاع در مورد هنرهای آماتور و آموزش هنری به فصل هشتم نگاه کنید. دولت، به واسطه بنیادهای متعدد، از هنرهای بصری و طراحی حمایت می‌کند. استانها و شهرها بودجه مراکز وامهای هنری را - که هدفشان بهبود دسترسی مردم به آثار هنرهای بصری است - تأمین می‌کنند. مراکز وامهای هنری را - که مستقیماً توسط وزیر آموزش فرهنگ و علوم تأمین بودجه می‌شود - فدراسیون وامهای هنری اداره می‌کند. به علاوه یارانه‌های موردی نیز از طرف وزیر برای اهداف مختلف، از جمله برای تأسیس مؤسسه معماری هلند، پرداخت می‌شود.

دولت همچنین از طریق سفارش فعالیتهای ساخت و ساز، معماری را تشویق می‌کند.

بخش اصلی بودجه ملی فیلم، به صندوق فیلم هلند واریز می‌شود. باقیمانده بودجه به فستیوالهای فیلم، توزیع، نشر، تشویق و ترویج مهارت‌ها و مدیریت میراث سینماتوگرافی هلند اختصاص می‌یابد.

بخش هنرهای نمایشی شامل رقص، اپرا، موسیقی و نمایش است. در هلند غالب تولیدات یارانه‌ای - در چارچوب برنامه چهار ساله مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی - اساساً توسط دولت تأمین مالی می‌شوند. بخش عمده و اصلی این تولیدات، توسط مقامات محلی و نیز از محل یارانه‌های فرعی دولت تأمین بودجه می‌شود. رقص بزرگترین بخش یارانه‌ای است.

مدیریت و نگهداری تئاترها نیز جزء مسؤلیت مقامات محلی است.

۳-۷. مشارکتها یا همکاریهای جدید

در سالهای اخیر هیچگونه مشارکت و یا همکاری جدید و مهم بوجود نیامده است. در این فصل وضعیت و توسعه سه شریک بخش فرهنگ - مؤسسات و بنیادهای خصوصی، انجمنهای دوستداران فرهنگ و مراکز مربوط به اعانت و حمایت مالی از فرهنگ - را تشریح خواهیم کرد.

مؤسسات و بنیادهای خصوصی

علاوه بر درآمد حاصل از مشتریان و یارانه‌های دولتی، منبع دیگری نیز برای تأمین بودجه - از جانب مؤسسات و بنیادهای خصوصی - وجود دارد؛ و آن مؤسسات خصوصی ای است که از هنرهایی که شایسته تخفیف و پاداش مالیاتی و یا بخشودگی مالیات بر ارث هستند، حمایت می‌کنند. برخی مؤسسات خصوصی

همانند بنیاد پرنس برنهارد^(۱) و مؤسسه رمبرانت^(۲) متضمن اهداف اجتماعی و فرهنگی خاصی هستند که زمینه را برای حمایت آنها فراهم می‌کند.

انجمنهای دوستداران فرهنگ |

شمار فزاینده‌ای از مؤسسات فرهنگی که از یاران استفاده می‌کنند، دارای انجمنهایی از دوستداران [خود] و یا برخوردار از سیستمهای حمایتی هستند. این سازمانهای به اصطلاح متحد، درآمدهایشان را از محل حق عضویتها، هدایا و ارثیه‌ها کسب می‌نمایند. نیز داوطلبان بیشماری وجود دارند که به آنها کمک می‌کنند.

اعانت و حمایت از فرهنگ |

منبع دیگر بودجه فرهنگی، سهمی است که شرکتهای بازرگانی به مؤسسات و یا تسهیلات فرهنگی اختصاص می‌دهند. حمایت، عموماً، در قبال آن صورت می‌گیرد که شرکت حمایت‌کننده بتواند نام خود یا نام یکی از محصولات یا خدمات خود را با نام مؤسسه فرهنگی احمایت شونده، یا نام یکی از تسهیلات و یا تولیدات و یا رویدادهای سازمان یافته، به واسطه آن مؤسسه، پیوند دهد. تخمین زده می‌شود این شیوه حمایتی یکصد میلیون گیلدر در سال درآمد ایجاد کند.

وزیر آموزش، فرهنگ و علوم در سالهای گذشته قانونی را برای حامیان رویدادهای فرهنگی تحت عنوان «حمایت از فرهنگ» تدوین کرده است. در این قانون، شرایط مختلفی برای روابط حمایتی تعیین و چارچوب قراردادهای حمایتی مشخص شده است. این قانون، در خصوص حمایت از برنامه‌های رادیو، تلویزیون و یا تولیدات فیلم، چیزی نمی‌گوید. مهمترین جنبه قانون، آن است که حمایت نباید بر محتوای واقعی فعالیت‌های سازماندهی شده توسط شرکای فرهنگی، تأثیر بگذارد.

1- Prince Bernhard Foundation

2- Rembrandt Association

۸. حمایت از خلاقیتها

۸-۱. حمایت مستقیم و غیرمستقیم

۸-۱-۱. طرحهای ویژه حمایت از هنرمندان

حمایت مستقیم دولت از هنرمندان به شیوه‌های مختلف صورت می‌گیرد: مواد مربوط به درآمد [هنرمندان] در لایحه هنرمندان (Artists Act)، پایه درآمد برای هنرمندان را (۷۰٪ پرداختهای رفاهی) پیش‌بینی می‌کند. به هر حال هنرمندان می‌توانند کار کنند و آثار (نقاشی) خود را بفروشند و تا ۱۲۵٪ سود حاصل را، به واسطه این قانون، بدست آورند. علاوه بر این قانون، دولت صندوقهایی را برای حمایت از بخش هنر دارد. برای مثال صندوق آثار ادبی، تولید آثار ادبی به زبان هلندی را از طریق ارائه کمک هزینه به نویسندگان و مترجمان آثار ادبی، پرداختهای فوق‌العاده و اضافه بر حقوق و مزایای عادی، کمکهای بلاعوض و کمک هزینه سفر، حمایت می‌کند. صندوق موسیقی خلاق نیز حمایت‌های مشابهی را به عمل می‌آورد.

دولت و مؤسسات خصوصی، جوایزی را به کارورزان بخشهای هنر و رسانه‌ها در حوزه‌های مختلف اهدا می‌نمایند. در دو سال اخیر شمار رویدادهای فرهنگی | که در آنها جوایزی اعطا می‌شود، به گونه‌ای شگفت‌آور افزایش یافته است. شمار جوایز در بخش ادبیات ۱۵، در موسیقی کلاسیک ۵، در موسیقی رایج (عامه‌پسند) ۷، در فیلم ۷، در معماری ۳، در هنرهای بصری ۳ و در موسیقی جاز ۳ مورد بوده است.

۸-۲. گرایشهای مشارکتی

۸-۲-۱. آمار مربوط به تماشاگران / آمار مصرف برحسب رشته‌های مختلف

فعالیت

آمار زیر از سالنامه فرهنگ سال ۱۹۹۷ - که آمارهای تهیه شده توسط دفتر مرکزی آمار را منتشر می‌کند - اخذ شده است.

جدول ۳- هنرهای نمایشی (مشارکت)

دفعات تماشای نمایش ۱۹۹۵-۹۶ (× ۱۰۰۰)	متوسط شمار تماشاگران به ازای هر نمایش	
۳۰۸۹	۱۳۲	ناتر
۵۵۴۵	۳۸۱	موسیقی
۴۸۷۱	۴۱۴	ناتر موزیکال
۹۳۷	۲۲۱	رقص
۱۵۱۰۰	۲۷۳	جمع کل

منبع: دفتر مرکزی آمار، ۱۹۹۷.

جمع کل تماشاگران هنرهای نمایشی - در بخش حرفه‌ای - در دوره ۱۹۹۵/۹۶ حدود ۱۵/۱۰۰/۰۰۰ نفر بوده است. اگرچه، تئاتر موزیکال بالاترین شمار تماشاگران را به خود اختصاص نداده است، اما بالاترین شمار تماشاگر به ازای هر نمایش را دارد.

جدول ۴- سطوح مشارکت (بازدید) در موزه‌ها ۱۹۹۰ و ۱۹۹۵

بازدیدکنندگان ۱۹۹۵ (درصد از کل)	بازدیدکنندگان ۱۹۹۰ (درصد از کل)	نوع موزه
۲۲	۲۰	هنرهای بصری
۳۰	۳۱	تاریخ
۱۵	۱۴	تاریخ طبیعی
۱۶	۱۹	فنی و اقتصادی
۲	۳	ملی (انسانشناسی)
۱۵	۱۴	گونه‌ناگوار
۲۱۹۲۱ (=٪۱۰۰)	۲۰۰۴۲ (=٪۱۰۰)	جمع کل

منبع: دفتر مرکزی آمار، ۱۹۹۷.

این جدول نشان‌دهنده آن است که تقریباً در تمام این موزه‌ها شمار بازدیدکنندگان، در یک دوره ۵ ساله، حدود یک درصد افزایش یا کاهش داشته است. بنابراین رویهم‌رفته می‌توان گفت که تعداد بازدیدکنندگان ثابت باقی مانده است.

کتابخانه‌های عمومی

در هلند، در سال ۱۹۹۵، به ازای هر ۱۰۰۰ شهروند ۱۰۷۳۰ کتاب توسط کتابخانه‌های عمومی به امانت داده شده است.

جدول شماره ۵: سطوح مشارکت در سینما در سالهای ۱۹۹۴، ۱۹۹۵ و ۱۹۹۶

۱۹۹۶	۱۹۹۵	۱۹۹۴	
۱۰۷۸	۱۱۱۴	۱۰۴۲	دفعات دیدن فیلم به ازای هر ۱۰۰۰ شهروند

منبع: دفتر مرکزی آمار، ۱۹۹۷.

جدول شماره ۶: متوسط مدت زمان گوش کردن به رادیو در هر روز،
در سال ۱۹۹۶

	به دقیقه
رادیوی دولتی	۶۶
رادیوی منطقه‌ای	۲۸
رادیوی تجاری	۸۵
جمع	۱۹۵

۳-۸. برنامه‌ها یا ابتکارات سیاست‌گذاری به منظور تشویق مشارکت در

زندگی فرهنگی

یکی از اهداف سیاست‌گذاری دولت، گسترش مشارکت فرهنگی، مخصوصاً در

بین جوانان و افراد به حاشیه رانده شده است. این اهداف عبارتند از:

- روادید موزه و روادید جوانان فرهنگی: به منظور تشویق مشارکت عمومی در

زندگی فرهنگی، دولت روادید موزه و روادید جوانان فرهنگی را عرضه کرده است.

ایده اصلی این است که تخفیف در نرخهای ورودی، موجب تشویق مشارکت

عمومی در هنرها خواهد شد. روادید موزه، نرخهای ورود به موزه‌ها را کاهش

می‌دهد و یا در مورد اغلب موزه‌ها ورود را آزاد اعلام می‌کند. روادید جوانان

فرهنگی، به جوانان زیر ۲۶ سال اجازه می‌دهد، از نرخهای پایین ورود به تئاتر و

سینما استفاده کنند. کارتهای ویژه به همراه سایر کالاها و خدمات عمومی یا

خصوصی ارائه می‌شوند. مثلاً ممکن است فرد هنگام دریافت کارت تخفیف بلیط

راه‌آهن ملی، روادید موزه را دریافت کند، یا اینکه جوانان، زمانیکه در بانک تجاری

خاصی حساب باز می‌کنند، آن روادید را، به عنوان جایزه، دریافت نمایند.

رویدادهای فرهنگی‌ا که برای همگان آزاد است:

در چند سال اخیر، آخرین تعطیلات هفته ماه اوت، به عنوان آغاز فصل فرهنگی جدید، تلقی شده است، که با بازار Aia در آمستردام شروع می‌شود. این بازار به عنوان محل سرگرمی برای مخاطبان، در فصل فرهنگی، برقرار شده است که درهای آن به صورت رایگان به روی همگان باز است. این رخداد مخصوصاً برای هنرهای نمایشی بسیار مهم است. در سایر شهرها نیز بازارهای مشابه - گرچه در سطحی کوچکتر - برگزار می‌شود، که برنامه‌هایی چون پایان هفته معماری، پایان هفته موزه و روز یادبود را دربرمی‌گیرد. ورود به همه مؤسسات فرهنگی مجانی است.

فرهنگ و مدرسه

این پروژه به منظور تشویق فرهنگ و آموزشهای هنری است (نگاه کنید به فصل ۴-۲-۸). هدف این برنامه، که از شهر به شهر و از مدرسه به مدرسه متفاوت است، آشنا نمودن دانش‌آموزان جوان با تنوع اشکال هنری و نیز سطوح گوناگون مشارکت فردی، و مشارکت فکری (نوشتن نظرات خود در مورد نمایش‌های تئاتری) است. برنامه جدید «اسناد فرهنگی» از طریق مدارس اجرا می‌شود.

برنامه‌های تشویقی دولت برای مؤسسات فرهنگی در آینده

دولت تصمیم گرفته است که در سند مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی آینده، (۲۰۰۴-۲۰۰۱)، یکی از اولویتهایش را افزایش مشارکت عمومی از طریق گسترش دست‌یابی به مخاطبان قرار دهد. سند مربوط به سیاست‌گذاری فرهنگی، معیارهایی را که باید در ارزیابی اقدامات مؤسسات فرهنگی - برای رسیدن به این هدف - به کار گرفته شود، مشخص می‌کند. ترتیباتی اتخاذ شده است تا بودجه‌ای خاص برای

تشویق ابتکارات ویژه با هدف جذب مخاطبان جدید - که فراتر از فعالیتهای متعارف مؤسسات فرهنگی باشد - اختصاص یابد.

۴-۸. نقش انجمن‌های فرهنگی / هنرهای آماتور (غیرحرفه‌ای)

هنر آماتور شکل مهمی از فعالیت‌های اجتماعی، علی‌الخصوص، فعالیتهای فرهنگی است، و بخش عظیمی از فرهنگ را، در هلند، دربرمی‌گیرد. حدود شش میلیون نفر به‌طور فعال در اشکال مختلف هنرهای آماتور فعالیت دارند. چنین نیست که هنرمندان آماتور کاملاً از هنرمندان حرفه‌ای منفک شده باشند؛ چنانکه هنرمندان حرفه‌ای، منطقیاً برای آماتورها الگو و یا الهام‌بخش هستند. تحقیقات حاکی از آن است که افرادی که در بخش هنرهای آماتور فعالیت می‌کنند، بیش از دیگران به تماشای نمایش‌هایی می‌روند که توسط حرفه‌ای‌ها به اجرا درمی‌آید.

هنر آماتور نقطه‌آغازی برای دستیابی به یکی از مهمترین اهداف سیاست فرهنگی است: گسترش دامنه مشارکت افراد در امر فرهنگ، چه فعالانه چه به صورت منفعل. این امر زیربنای مشارکت دولت در بخش هنرهای آماتور (غیرحرفه‌ای) است. در یادداشت سال ۱۹۸۵ در مورد آموزش هنر، هنرهای آماتور و سیاست‌گذاری هنری، تصریح شده است که سیاست دولت باید در جهت افزایش و حفظ مهارت‌ها و کیفیت هنری، در زمینه هنرهای آماتور و بهبود کیفیت و امکان دسترسی به آموزش‌های هنری باشد. نیز هدف دیگر آن بود که بین جهان آموزش و صحنه هنرهای حرفه‌ای ارتباط برقرار نماید.

در هلند، سازمانهای حرفه‌ای زیادی وجود دارد که آماده کمک به هنرمندان آماتور هستند. برای مثال تئاتر انگلن بک^(۱) فضای خود را برای اجرای نمایش در

اختیار هنرمندان و گروه‌های آماتور قرار می‌دهد (این تئاتر در آمستردام در منطقه تئاتر Theater District واقع شده است).

انجمن‌ها و نهادهایی، چون انجمن تئاتر هلند، نیز وجود دارند که هدفشان فراهم نمودن بهترین شرایط ممکن برای خلق هنرهای آماتور است. این انجمن حدود دو هزار عضو دارد.

دولت حداقل یا حداکثر در زمینه سیاستگذاری و برنامه‌ریزی فرهنگی؟ تصدی‌گری یا نظارت؟ خلاقیت از رأس هرم قدرت (دولتمردان) یا پایه آن (شهروندان)؟ چگونگی حمایت از آثار هنری و خالقان آنها؟

مجموعه سیاستگذاری فرهنگی کشورهای جهان که دومین شماره آن به کشور هلند اختصاص یافته است بر آن است تا با ارائه چشم‌اندازی همه‌جانبه، ساختاری و عینی پاسخ جوامع صاحب‌روش و تجربه‌دار در زمینه سیاستگذاری و برنامه‌ریزی فرهنگی را به پرسش‌هایی از گونه فوق، روشن نماید.

مقایسه تجربیات دیگر کشورها با نگاهی نقادانه و نیز آشنایی با مدل‌های کارآمد، بی‌گمان، مدیران و سیاستگذاران فرهنگی کشورمان را در طراحی و اجرای برنامه‌ها و سیاست‌های جامع‌تر و خردگراتر یاری خواهد نمود.

گروه سیاستگذاری و برنامه‌ریزی فرهنگی

